

ναιεῖ προαἰσθημα, πρὸ πάντων δι' ἔκείνους, οὓς λατρεύουσιν, ἐδίδασκεν αὐτὴν ἀλανθάστως τίς ἦν ἡ μιαρὰ κακοῦργος! Καὶ ἥδη ἀπελπις εἰς σκέψεις ἐβούθισθη ζοφερός, ἑτήκετο, ὅσημέραι ἐφινεν, ὡχρά, ἀγνώριστος σχεδὸν κατήντησεν ἡ Εὔθαλία! Καὶ ἥτο πλέον περιττὸν εἰς τὴν ἀθλίαν μητρυίαν ἵνα σκεψῇ περὶ αὐτῆς. Διπλοῦν συγχρόνως ἔξετέλεσε κακούργημα τὸν Γλαῦκον θανατοῦσα· ὃ ναί, ἥτο νεκρά, νεκρὰ ἄταφος ἡ Εὔθαλία!

Η παραφρόσην καὶ ἡ φύσις, φοβεροὶ καρποὶ ἀποτυχόντος ἔρωτος! Βροτοφθόροι δόρυφόροι τοῦ μίσου τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῦ πνεύματος, ἡ δὲ τοῦ σώματος μάστιξ ὀλεθρία, ἀπηνής! Ὁπόταν ἀσθενὲς ἦ τὸ πνεῦμα καὶ ἀδύνατον ἵνα ἀντιστῆι εἰς συμφορὰς βιωτικάς, ἡ παραφρόσην ἀπηνῶς καταλαμβάνει τοῦτο καὶ ἀπομωράνεται ὁ ἄνθρωπος οἰκτρῶς, ἂν δὲ τὸ πνεῦμα ἡ ἰσχυρὸν καὶ ὑπὸ συμφορῶν δυσκόλως καταβάλληται, ἴδους ἡ φύσις βοηθὸς ἔκεινη, ἐκδικούμενη τὴν τοῦ πνεύματος ἰσχύν, τὸ σῶμα καταβάλλει καὶ κατὰ μικρὸν ἔξαποστέλλει εἰς τὸν τάφον, τὴν μέλαιναν γῆν, τὴν ἀπηνῶς καταβροχοῦσαν τὸν παχύτατον ἐλέφαντα καὶ τὸν ἰσχυρότατον μύρμηκα, τὴν ἀδιακρίτως ἀφομοιοῦσαν τὴν ὡραιοτάτην δεσποινίδα πρὸς τὸν δυσειδέστατον πῆθικον!

Εἶναι ἐσπέρα νεφέλη μεγάλη διόλκηρος μία καλύπτει τὸ στερέωμα ὡς μέλαινα, ὡς πενθηφόρος χλαῖνα· παρὰ τὴν δύσιν ὁ περιλαμπής καὶ φωτοφόρος τοῦ ἥλιου κύκλου, ἔκτος τοῦ νέφους κείμενος, πλαγίως ρίπτει τὰς ἀκτίνας ἐπὶ ρύακος βαθέος, οὕτινος ἡρέμα ρέει τὸ ἀργυροῦν καὶ κατοπτρῶδες νῦμα· ἀνὴρ παντοῖα ἐπὶ τῶν ὄχθων του φύονται, ὃν αἱ κεφαλαί, αἱ μοσχοβόλοι καὶ ποικιλόχρωμοι, κύπτουσαι κατασπάζονται τὸ λεῖον ὑδωρ, ἐφ' οὐ ἀντανακλάται ὁ οὐρανός, ἡ νεφέλη, ὁ ἥλιος. Λεπτὴ ζερύρου αὔρα ἐλαφρῶς πνέουσα ἐπιψάμει τὴν ἀεννάως προκυροῦσαν ἐπιφένειαν τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ ἀργοῦ τὰ ἄνθη τὰ πολύγρατα καὶ εὖσμα εἰς κίνησιν τίθησιν ἔρρυθμον, τὸ βλέμμα τέρπουσαν, θροῦν προξενοῦσαν ὑπόκαφον, ὅστις, συνενούμενος μετὰ τοῦ κελαρρυσμοῦ τοῦ ρυακίου, παράγει μουσικὴν ἄρμονιάν μονότονον τὸ οὖς ἡδύνουσαν.

὾ φύσι, φύσι, ἔργον ἔζογκον ποιητοῦ! Σὲ πάντοτε πρὸ τῶν δύματων ἔχομεν καὶ πάντοτε ἀκορέστως ὁρῶμεν. Σὺ εἰ τοσοῦτον ὡραία, τοσοῦτον θελκτικὴ καὶ τερπνή, ὥστε ἐν δράψικοροι ἐσμὲν ἐν πᾶσι, μόνον ἀπὸ τῆς σῆς θέας οὐδέποτε ὁ ὄφθαλμός ἡμῶν ἀποκάμνει, οὐδὲ ἀμβλύνεται· ἡ ὄσφρησις ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τῶν εὐωδῶν ἀνθέων σου, οὐδὲ ἀπαυδῆ ἀπὸ τοῦ ψιθύρου τῶν φύλλων σου καὶ τῶν κελαδημάτων τῶν πτηνῶν ἡ ἀκοή! Ὁ φύσι πολυποίκιλε, περικαλές! οὐδέποτε φέρεις τὸ αὐτὸν ἔνδυμα, πάντοτε ὅμως εἰσαὶ ὡραία. Θαυμασία εἰ, ἀμετάβλητος κατὰ τοὺς νόμους, ἔζοχος εἰ, ἀκαταβλητος κατὰ τὴν ἰσχύν, ἐνὶ λόγῳ τελεία ὑλικὴ εἰκὼν τοῦ ἀπειροτελείου ἀλλού Δημιουργοῦ σου!

Νεῦνις ἔμφροντι, πλὴν συμπαθεῖς τὸ βλέμμα ἔζουσα, τὰ γείλη τῆς συνεσταλμένα, πλὴν κοράλλινα, τὴν κρυπτὴν ἀτημέλητον, ἀλλὰ μαχράν, ὑπὸ τῆς αὔρας θωπευούμενην, κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν ὕματων, νεῦνις μελαγχολική, ρευμάδης βηματίζει ἐλαφρῶς, ἀπλήστως ἀπολαύσουσα τῆς ἀμιμήτου καλλονῆς τῆς θέας φύσεως. Νῦν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν νεφέλοντα παπταίνουσα κινεῖ περιαλγῶς τὴν κεφαλήν, τὴν ἔρωτύλην, τὴν στρογγύλην καὶ χαρίσσαν· νῦν ρίπτουσα χαραὶ τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἀλαβαστρίνου στήθους στεναγμούς ἐκπέμπει μετὰ πόνου· συνεχῶς κινεῖ τὰ εὔχροα γείλη, ψιθυρίζουσα ἀκαταλήπτως. Πρὸς τὸν ρύακα ἐπλησίασεν, ἔστη παρ' αὐτῷ ἀρά γε εἶναι· Νηρής τοῦ ρυακίου ἔξελθοῦσα; Ἐρά γε εἶναι ἄγγελος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς; Θεότης μεταμορφωθεῖσα εἰς γυναῖκα ἡ γυνὴ ἀποθεωθεῖσα! Ὁ! εἶναι κόρη δυστυχής, παράφρων· καλεῖται Εὔθαλία! Ἐντὸς τοῦ οὐρανού τοὺς κατόπτρους βλέπει τὴν περικαλῆ αὐτῆς μορφήν, μειδιάζει καὶ λόγους ἀπευθύνει πρὸς τὸ ἱδαλγαμα· Ὅ! εὐειδές νεῦνι, πάσχεις σὺ ὅπις ἔγω; Ἀλλὰ σὺ μειδιάζεις, σὺ εἰσαὶ εύτυχης! Ὅ! εἴθε ποτὲ μὴ κλαυσθῇς· ἐπιθυμεῖς ἵνα γίνωμεν φίλαι ἀγαπηταῖς; ἀνταλλάξωμεν ἀνὰ ἄνθος καὶ ἐνθυμώμεθα ἀλλήλων». Τὴν γειτρὰ τείνει ἡ Εὔθαλία καὶ μυστωτίδα δρέπει δροσεράν, ταῦτα δὲ πράττει καὶ ἡ κόρη ἡ ἑτέρα, ἡ ἄνθος τοῦ οὐρανού. «Δέξαι», ἐτονθόρρισεν ἡ Εὔθαλία, καὶ τὸ ἄνθος πρὸς ἔκεινην ἔρριψεν. Ἐκινήθησαν συγχρόνως τὰ γείλη τοῦ ινδάλματος καὶ τὸ ἄνθος ἔφυγεν ἐκ τῶν γειτρῶν αὐτοῦ, ἀνῆλθεν, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς λαμπούσης τοῦ οὐρανού ἐπιφανείας καὶ ἤρξατο ὑπὸ τοῦ ρεύματος παρασυρόμενον.

Δι' ἄλματος γαρίεντος ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ ρεύματος ἡ Εὔθαλία, ἵνα τὸ δῶρον λάβῃ, ὅπερ ἔπειμψεν αὐτῇ ἡ ὑποθρύχιος φίλη, ὅπως λευκόστηθος κύκνος πηδᾷ, ἵνα ἀρπάσῃ βρώσιμόν τι. Τὸ ἄνθος ἔλαβεν εἰς χεῖρας. Συγχρόνως ἡ ἐσθῆτας αὐτῆς βαρυτέρα καθισταμένη ὑπὸ τοῦ ἀπορροφωμένου ὑδατος κατεπόντιζεν αὐτήν. Η τλήμων κόρη ἀδιάφορος πρὸς τὸν κίνδυνον, τὸ μέγεθος αὐτοῦ μὴ ἔννοοῦσα, τὸ ἄνθος εἰς τὰ χείλη προσεκόλλησεν. Ἄλλα . . . ἔξιφανίσθη ἐν τῷ βασει τοῦ οὐρανού. Η ψυχὴ αὐτῆς, τὸν γῆινον καταλιποῦσα βόρεικα, ἐν εἶδει πομφολύγων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καλύψαντος αὐτὴν ὑδατος ἀνῆλθε. Διερράγησαν αἱ φυσαλίδες, ἀπέπτη ἐλευθέρα ἡ ψυχὴ εἰς οὐρανὸς διὰ παντός.

Τὸ κουροκτόνον ρεῦμα παρὰ τὴν ἀνθοστεφῆ ὄχθην νεκρὰν ἔξεβρασε τὴν Εὔθαλίαν. Τὰ ἄνηκη ἰσπάσαντο αὐτὴν τὸν ἔσχατον, τὸν νεκρώσιμον ἀπατεμόν, αἱ ἀηδόνες ἔψαλον αὐτῇ ἐπιτάφιον φόδην, τὰ νέφη διὰ τῶν δακρύων αὐτῶν ἔρρεαν τὴν ἔπινου Εὔθαλίαν.

* * *

Παρῆλθον ἔτη· τὰ συμβέντα ἐλησμονήθησαν. Η φορὰ τοῦ χρόνου πάντα ἔρριψεν εἰς λήθην. Ἄλλος δὲν κατασιγάζει καὶ τὰς τύψεις, ἀς οὐφίστανται οἱ κακούργοις τε, δικούμητος τοῦ συνειδότος σκάλης κατατρώγει βαθυτάδον τὰ σπλάγχνα τῶν ἀσπλάγχνων, εἰ καὶ τὰ ἀθῷα θύματα πρὸ πολλοῦ ἐλησμονήθησαν.

Ἐπὶ δενδροῦ παμπαλαίου, ὃ φ' ὁ ἀλλοτε οἱ δύο ἔρασται πολλάκις ἔρχομενοι ἔκαθηντο καὶ ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους καὶ ὀνειροπόλους χρυσοῦν μέλλον διεγείροντες τὸν χόλον τῆς κακούργου μητρυίας, ἥδη κρέμαται ὡς ἐν ἀγγόνῃ πτῶμα ἀμορφον· γὺψ ἐπ' αὐτοῦ καθημένος ἀγρίως κλάζει καὶ τὰ σπλάγχνα κατατρώγει. Εἶναι πτῶμα γραίας γυναικίς· τοὺς ὄφθαλμοὺς αὐτῆς ἔξωρυξεν ἴεραξ, τὴν δὲ γλώσσαν κατέφαγεν δρῖς. Εἶναι ἡ στυγερὰ ἔκεινη διολοφόνος, εἶναι ἡ μητρυία τῆς Εὔθαλίας. Ἄφ' ἡς ἡμέρας ἔπραξε τὸ διπλοῦν ἔγκλημα τοῦ ἀνθησίου συνειδότος τύψεις ἀγρίαις κατέτρωγον αὐτήν. Δὲν εὔρισκεν ἀνάπτασιν ἐπὶ τῆς γῆς ἡ μιαρός· τὰ φάσματα τῶν δύο ἔραστῶν μετεμορφοῦντο ἀενάως εἰς ποινίμους· Εριννύας, αἵτινες πρὸ ταύτης παριστάμεναι ἀείποτε ἀρόρητον καθίστων καὶ τὸν ὄπιον καὶ τὸ βίον της. Τέλος ἡ θεία νέμεσις κατέφθασεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Δησταὶ ἀπήγαγον αὐτὴν ζητοῦσαν λύτρα, τὰ λύτρα δὲν ἐστάλησαν καὶ ἡ γραῖα ἀπηγγονίσθη. Ιδού τὸ τέλος τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἄγριας ὁ βορρᾶς φυσᾶ καὶ δέρει τοὺς φύλλων γυμνούς κλάδους τοῦ ἀγκυροφόρου δένδρου, οἱ δὲ τὸ πτῶμα τύπτοντες ἀνηλεῶς βοῶσιν. «Ἔπιρξε δολοφόνος». Ο οὐρανὸς διηστάχωθη ὑπὸ φλογερᾶς ταινίας καὶ βαρύδουπος ἔβόρησεν. «Τριπόρξε δολοφόνος», τὰ δρῦ τὸν δοῦπον ἐπανέλαβον μυκώμενα καὶ ἀντήχησαν βαρέως· «Δολοφόνος». Εσίγησε τὸ πᾶν καὶ πάλιν· δὲν νευμός τὴν κόμην σείων τοῦ ἡγγονισμένου πτώματος βαῖως ἔδωξε διαλειμμάτων «Δολοφόνος, Δολοφόνος»!

Ἐν Κεσσάνη, τῇ 9^ῃ Μαΐου. 1892.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΜΓΗΜΑ.*

(Συνέχεια· ἵδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ο 'Εδμονδος ἀρίκετο ἔξαίφνης κατὰ τὴν ήμέραν. Δι' ὀλίγης δεξιότητος εἰχε κερδίσει τράχης τινας, ἀς ἀφιέρου εἰς τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ. Εὗρεν αὐτὴν λίαν εὐειδῆ καὶ ἡ δλῶς νέα λάμψις τοῦ ωραίου προσώπου αὐτῆς δέν διέφυγε τοὺς ἀδελφικούς αὐτοῦ ὄφθαλμούς.

— Τί έπαθες; ήρώτησε στενάζων. Σοὶ ἔκαμον κανένα δῶρον; ή μήπως ἔκαμες ν' ἀπελπισθῇ κανεὶς ἐρωτόληπτος; Μοὶ φάνεται σὰν χαρούμενη.

— Πιθανόν! ἀπήντησεν ἡ Υθελίνη γελῶσα, διότι ἀγελογίζετο τὴν ἀναπόφευκτον φεῦσιν ἑπίδων τοῦ Βαρκούρ, τὸν ὅποιον δὲν ἡδυνήθη ποτὲ νὰ παρατηρήσῃ σπουδαίως.

— Απὸ τώρα λοιπὸν ἐρωτοροπεῖας; Δὲν ἀρχίζεις καλά! ἀπελπίζεις λοιπὸν δυστυχεῖς; Πρόσεχε μὴ τὰς πάθης καὶ σύ...

— Επὶ τῇ λέξει ταύτῃ τόσον ἡρυθράσεν ἔκεινη, ώστε ἡ φράσις ἔξεπνευσεν εἰς τὰς χείλη τοῦ Ἐδμόνδου καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένος.

— Κάτι τρέχεις ἐδῶ, ἐσκέψατο καθ' ἑαυτόν, τὴν ἀδελφήν μου τὴν βλέπω πολὺ διαφορετικήν.

— Η Υθελίνη δὲν ἡθέλησε νὰ καταλείπῃ αὐτῷ καιρὸν νὰ ἀνανεώσῃ τὴν προσβολήν.

— Ό παπάκης εἶναι εἰς τὸ Πιενόν; ήρώτησε.

— Οχι, μόνον ἡ μαμά, ὁ παπάκης θὰ ἔλθῃ τὴν κυριακήν.

— Ήλθες μόνος.

— Οχι, μὲ τὸν Ζαφφέ, ὁ ὄποιος θὰ ἐπιστρέψῃ αὔριον τὸ πρωὶ μὲ μερικὰ πρόγραμμα.

Αἱ ἐρώτησεις αὐτῆς ἔξηντλήθησαν καὶ ἡγήνοιτο τί νὰ εἴπη, ἐπομένως ἔκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβέλου, ἐπαιτίε μοσικόν τι τεμάχιον, εἶτα δὲ ἔστη, αἰσθανομένη ὅτι ἐπαιτίε μετ' ἔκτάκτου τέχνης καὶ ὅτι ἡ ἔντασις τοῦ διὰ τῶν δακτύλων αὐτῆς ἐκφραζομένου αἰσθήματος θὰ τὴν προέδιδεν εἰς τὸν λίαν ὀξυδερκὴν αὐτῆς ἀδελφόν. Αἴφνης ἔλαβεν ἀπόφρασιν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἐδμόνδον καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς εἶπεν.

— Εάν εἰπεύμεις νὰ νυμφευθῆς, φρονεῖς ὅτι ὁ παπάκης θ' ἀνίστατο;

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ ἐμοῦ; ήρώτησεν ὁ νεαρὸς ἀνήρ λαμπάνων αὐτῆς καὶ τὰς δύο χειρας. Ἐκείνη ἀντέστη, ἀλλ' ὁ Ἐδμόνδος ἔσυρεν αὐτὴν καὶ τὴν ἡνάγκασε νὰ καθήσῃ παρ' αὐτόν.

— Επὶ τέλους ἐπανέλαβε στενοχωρουμένη, ύποθέσωμεν ὅτι θέλεις νὰ νυμφευθῆς... Εἶναι πρόγραμμα ποὺ συμβαίνει, δὲν εἶναι ἔτοι;

— Έγώ, ἀπήντησεν ἔκεινος, εἴμαι φοιτητής τῆς σχολῆς τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἐπομένως, ώς πρὸς τὸ πκρόν, δὲν ὑφίσταμαι ὡς ἀνθρωπος κοινωνικός. "Οταν ὅμως ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ καθ' ἡν ὁδὸς ἀνηλιθωτὸς νὰ νυμφευθῶ, εἴμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ πατέρ μου δὲν θὰ ἀντιτάξῃ καμμίαν ἀντίστασιν.

— Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ... ἡ κόρη ἡτο πτωχή; ήρώτησεν ἡ Υθελίνη ύπερηφανευομένη ἐπὶ τῷ στρατηγήματι αὐτῆς.

— Α! εἶναι πτωχός, ἐσκέψατο καθ' ἑαυτόν ὁ Ἐδμόνδος γελῶν ἐπὶ τῇ ἀφελετὶ διπροσωπίᾳ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Εἶτα δὲ μεγαλοφράνως ήρώτησεν. Δὲν νομίζω ὅτι δι' ἐμὲ ἡ πτωχεία εἴμαι ποτὲ νὰ εἶναι ἐμπόδιον.

— Διὰ σέ; ήρώτησεν ἡ νεάνις ἀνήσυχος καὶ παρατηροῦσα αὐτόν.

— Ναι, δι' ἄνδρα, θέλω νὰ εἴπω.

— Διὰ γυναίκα λοιπὸν δὲν εἶναι τὸ αὐτό;

— Ο Ἐδμόνδος ἔστη ἐμπεριστατός. Η φιλοσοφία του δὲν ἦταν εἰσέτι λίαν πολύπλοκος καὶ θὰ ἐδυσκολεύετο λίαν ὅπως ἔξηγήσῃ, τι λίαν καλῶς ἥσθανετο.

— Δὲν ξεύρω, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους, ὁ παπάκης εἶναι ἄνθρωπος πολὺ καλός, πολὺ εὐθύς...

— Εστη, διότι ἡ ἀνάμνησις τῆς αὐστηρότητος τοῦ Ριχάρδου, ἀπώλεσε μὲν πᾶσαν δύναμιν, δὲν ἔξελιπεν ὅμως ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς καρδίας του.

— Εάν ἥμην ἔγω, ἐπανέλαβεν, ἔάν εἶχον ἀνησυχίαν, καμμίαν θλιψίαν, ηξεύρω καλῶς τι θὰ ἔκαμνα· ἀμέσως θὰ τρεχα εἰς τὴν μητέρα μου τὴν Ὀδίλην...

— Η Υθελίνη ἔκαμεν ἐμφαντικὸν μορφασμόν. Τί τῇ ἐνδιέφερεν ἡ Ὀδίλη! Πρὸς τὴν ἄρχη γε αὐτὸς ὁ Ἐδμόνδος τόσον ἀνοήτως ἀνέφερε τὸ ὄνομά της ἐν τῷ μέσω τῆς ἐμπιστευτικῆς αὐτῆς συδιαλέξεως.

— Ξεύρω, ἔξηκολούθησεν ὁ νέος, δὲν τὴν γνωρίζεις, θὰ τὴν ἡγήπας ὅμως καὶ ἔκεινη τόσον σὲ ἀγαπᾷ.

— Η Υθελίνη ἀνετινάχθη ἐκπλαγεῖσα καὶ παρετήρησε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς.

— Μὲ ἀγαπᾶ;

— Σὲ ἀγαπᾶ, ἀδελφή μου, μολονότι μακράν σου εὑρισκομένη καὶ ἀνένη συμπαθείας ἐκ μέρους σου. Σὲ σκέπτεται καθ' ἔκστην, υποφέρει διὰ τὴν ἀδιαφορίαν σου καὶ σὲ ἀγαπᾶ...

— Καὶ διατί ἄρχη γε μὲ ἀγαπᾶ; ήρώτησε δραπτομένη τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς αἰτίου.

— Ήδη ὁ Ἐδμόνδος ἐγίνωσκε καλλίτερον τὸν βίον, διότι δὲν ἀτενίζει τις ἀτιμωρητεῖ πρὸς τὸν θάνατον. Οἰσχυρός κλονισμός δὲν ὑπέστη ωρίμασε τὸν νοῦν αὐτοῦ ὑπέρ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἐπομένως:

— Σὲ ἀγαπᾶ, εἶπε μετὰ ζέσεως, διότι ἀγαπᾶ τὸν πατέρα μας. Δὲν ἡξεύρεις, Υθελίνη μου, τὶ σημαίνει ν' ἀγαπᾶ κανεὶς μετὰ πάθους...

— Εταπείνωσεν ἔκεινη τοὺς ὄφθαλμούς ἐκ φόβου μὴ ὁ Ἐδμόνδος ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὄφθαλμοῖς αὐτῆς.

— . . . ν' ἀγαπᾶ μετὰ πάθους ἐξ ὅλης ψυχῆς, νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἡ ὄργη ἡ ἡ χαρὰ ἐνὸς ἀγαπητοῦ ὄντος σὲ κάμνει νὰ βλέπης τὸν οὐρανὸν μαύρον ἡ κυανοῦν, ὅτι εἶσαι πλούσιος ὅταν τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον σὲ ἀγαπᾶ καὶ ἀθλίος καὶ πτωχὸς ὅταν δὲν σὲ ἀγαπᾶ.

— Ηγάπησες ἥδη κανένα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; ήρώτησεν ἡ νεάνις ἐκπληκτός.

— Ναι! Ηγάπησα ἄλλοτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν πατέρα μου ὅταν ἥμην παιδί καὶ τώρα...

— Τώρα;

— Καὶ τώρα ἀγαπῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν μητέρα μου Ὀδίλην, εἰς τὴν ὄποιαν ὄφελω τὸ πᾶν!

— Η Υθελίνη ὡπισθοχώρησεν ἐπὶ μικρόν, διότι ἐψυχράνθη πως ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου. Η ἐκπαίδευσις αὐτῆς καὶ ἡ ἀνατροφὴ δὲν τῇ ἐπέτρεπον νὰ ἔννοησῃ καλῶς τὸν ἀδελφὸν της.

— Τὸ πᾶν! ἐπανέλαβεν εἰρωνικῶς, αὐτὸς εἶναι πολύ. Εάν ὀφελήσῃ τὸ πᾶν εἰς αὐτὴν τὴν ζένην, τὶ ἀπομένει διὰ τὴν μητέρα μας, ή ὄποια, ἐν τούτοις, σ' ἐγέννησεν;

— Ο Ἐδμόνδος ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἐν χειρονομίᾳ συγκινητικώτατη καὶ εἶπεν:

— Αδελφή μου, εἰς τὴν μητέρα μας ὄφελω τὸ ἐγεννήθην. Πίστευσόν με ὅτι ἡ μνήμη της εἶναι τόσον ζωηρά ἐν ἐμοὶ ὅσον καὶ ἐν σοὶ, παρ' ὅλα ὅσα σκέπτεσαι, εἰς τὴν μητέρα μου ὅμως τὴν Οδίλην ὄφελω τὴν ζωήν!

— Τὴν ζωήν!

— Καὶ τὸν παρετήρει μὴ ἔννοοῦσα.

— Πρέπει νὰ τὸ μάθῃς, ἀδελφή μου, διότι αἰσθάνομαι, μαντεύω, ὅτι εἶσαι εἰς τὰς παραμονὰς νὰ δοκιμασθῆς καὶ σύ. Πρέπει νὰ γνωρίσῃς τὴν γυναικα τὴν ὄποιαν ἔμπλεις νὰ περιφρονήσῃς καὶ νὰ μάθῃς τὶ ἔκαμεις δι' ἐμέ.

— Μετὰ τῆς εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ὁρμοζούσης ζωηρότητος, ἡ ὄποια εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐδίδειν ἔντασιν σχεδὸν ἀγριότητος, ὁ φιλόσοφος ἐκείνος, ὁ ἔχων ἡλικίαν εἰκοσι τριῶν ἐτῶν, ἐδιηγήθη εἰς τὴν ἀδελφήν της αὐτοῦ τὰς σκηνὰς αἱ ὄποιαι συνώδευσαν τὰς πρώτας αὐτοῦ ἔξεπτάσεις. Δὲν προσεπάθησεν οὔτε νὰ ἀθωωθῇ, οὔτε νὰ κατηγορήσῃ τὸν πατέρα του. Απὸ πολλοῦ καιροῦ ἥδη εἶχεν ἀποδώσεις ἐκάστη τὰ ἵσα ἐν τῇ μονομαχίᾳ ταύτη, ἡ ὄποια ἐγέννηθη ἐκ τοῦ ζωηροῦ χαρακτήρος ἀμφοτέρων. Διὰ τῆς Οδίλης ἔμαθεν ὅτι τὰ παλαιά αὐτοῦ σφέλματα ἐγένοντο ἡ αἰτία ὅλου τοῦ

κακοῦ καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα ηὔξησε δι' ὅλης τῆς μετάνοιας, ἥν ἐνέπνευσεν αὐτῷ ἡ στιγμαία παραφροσύνη. Ἐπειδὴ δὲν προσεπλήθησε ποσῶς νὰ μειώσῃ τὴν ἀγάπην τῆς δευτέρας αὐτοῦ μητρός, δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἀνύψωσεν αὐτὴν ἐπὶ πολὺ. Ἡ δευτέρα αὐτοῦ μητήρ τὸν εἶχε λυτρώσει ἐκ τοῦ βαρύθρου τῆς αὐτοκτονίας εἰς δὲ πληντίας νὰ καταπέσῃ.

Οἱ ὄφθαλμοι τῆς Υβελίνης ἐπληρώθησαν δακρύων τὰ ὅποια ἤρξαντο κυλιόμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς· διὰ τῶν δύω αὐτῆς χειρῶν ἔσφιγγε τὰς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἀγωνιῶσα καὶ ἀσθμανοῦσα. Ὅταν ἐκεῖνος ἐδιηγήθη ὅτι ἡ σφιχτὰ εἶχε πλήξει τὸ ἔπιπλον, κατόπιν χειρονομίας δεξιᾶς τῆς Ὀδίλης, ἔπεσεν εἰς τὸν πράγματον τοῦ Ἐδμόνδου σφίγγουσα αὐτὸν καὶ κλαίουσα ἀγωνιῶδῶς.

— Διατί δὲν μὲ τὰ εἶπες αὐτῷ! ἐψιθύρισεν ἀνὰ μέσον τῶν δακρύων αὐτῆς, καὶ ὅμως ἔγω πωρὸς ὀλίγον νὰ σὲ καταστρέψω! Ἄδειφέ μου, δὲν τὰς ἡγάπησα δύον τίξιζες. Ἡμην ἀνόητος, τρελλή, ἀδικφορος, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, σύ... ὁ! Θεέ μου!

Ἐκεῖνος τὴν ἡσπάσθη καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Εύτυχῶς εὑρίσκοντα μόνον ἐν σπουδαστηρίῳ, εἰς δὲ οὐδέποτε εἰς τρίχετά τις.

— Διατί δὲν μὲ τὰ εἶπες αὐτῷ; ἐπανέλαβεν ἡ Υβελίνη.

— Διότι ἦσο πολὺ νέα, καὶ ἔπειτα δὲν ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ ἡ γιαγιά.

— Επειτας στιγμὰς ἔστησαν σιγῶντες, ἔχοντες πεπιεσμένον τὸ στῆθος, ὡς συμβαίνει πάντοτε μετὰ τὰς μεγάλας ἡθικές κρίσεις.

— Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδμόνδος, διατί ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας τὴν μητέρα μου Ὀδίλην;

— Ναι! ἀπάντησεν ἡ νεᾶνις, σκεπτική. Σὲ ὅμως σὲ ἔγγνωρίζε διότι σὲ περιεποιήθη ὅταν ἦσο ἀσθενής...

— Καὶ ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ δι' ἑμέ. Ἀκόμη δέ, διότι πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα, ἀδειφή μου, διὰ τὴν ἤλθε πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ ἤρχισε νὰ μὲ περιποιήσαι, δὲν εἶχε λόγους νὰ μὲ ἀγαπῇ. Ὅταν ἥμην μικρός τὴν εἶχα μέρισει καὶ ποτὲ δὲν ἤθελησα νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην.

— Η Υβελίνη ἐσκέπτετο σοθαρῶς. Τὸ γέον ἀστρον, τὸ ὄποιον ἀπὸ τῆς προτεραίας ἀνέτειλεν εἰς τὸν ὄριζοντα, ἐφώτιζε δι' αὐτὴν μυρίας σκέψεις, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπομειγάσας σκοτεινάς. Ο νοῦς αὐτῆς, ὅστις ἦν πλήρης ἰδεῶν, ἀς ἔμαθεν ὡς ὁ ὥραίος ταύτης, ἡσθάνετο εἰσέτι μικράν σκοτοδίνην, ηὔχαριστείτο ὅμως ἐκ τοῦ ρεύματος τούτου τῶν γέων, μεγάλων καὶ γενναιοφόρων ἰδεῶν, αἱ ὄποιαι ἔφερον αὐτὴν πρὸς διεύθυνσιν ἀγνωστον δι' αὐτὴν.

— Πιστεύεις λοιπόν, εἶπεν αἰρνης ἐπανέλθούσα ἀποτόμως εἰς τὸ προκείμενον, ὅτι ὑπῆρχε τόσον καλὴ διὰ σὲ διότι ἀγαπᾷ πολὺ τὸν πατέρα;

— Εἴμαι βεβαιωτάτος! Τὸν ἀγαπᾶ μέχρι τοσούτου βαθμοῦ ὅστε δὲν θέλει ποτὲ νὰ διασκεδάξῃ ἐὰν δὲν εἶναι καὶ δὲ παπέκης διὰ νὰ συμμερίζεται τὴν χαράν της. Καὶ ἔγω, νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθειαν, κρατοῦμαι πολλάκις καὶ δὲν τὴν λέγω ὅλα ὅσα σκέπτωμαι μήπως τὴν πειράξω. Θὰ τὴν εἶπω πράγματα τὰ ὄποια δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ εἰς τὸν πατέρα... Οὕτω συμβαίνει ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἀληθινήν καὶ καθὼς πρέπει μητέρα!

— Η Υβελίνη ἐσκέπτετο πάντοτε.

— Ο πατέρας εἶναι πολὺ καλός, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδμόνδος, ἔχει ὅμως τόσας φροντίδας, ὥστε ἐνίστε εἶναι καὶ σκυθρώπος. Ἐχει πολλά νὰ σκεφθῇ, ἐνῷ ἡ μαμά σκέπτεται πολὺ καὶ δι' ἡμᾶς!

— Μόνον διὰ σέ! εἶπεν ἡ Υβελίνη μετ' ἐλαφρᾶς ἐνδείξεως γενναιόμενης ζηλοτυπίας.

— Ήμας! ἐπανέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος, μετὰ σταθερότητος.

— Νομίζεις ὅτι θὰ ἔκαμνε καὶ εἰς ἐμὲ δὲ τι ἔκαμε διὰ σέ;

— Σο δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ τὸ ἔκαμνε.

Παρεπήρει τότε ἐκείνη τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἐν ἀβεβαιότητι καὶ ἐν συστολῇ. Ἐκεῖνος εἶλκυσεν αὐτὴν πρὸς ἔσωτόν.

— Ἀγαπᾶς κανένα; ἡρώτησεν αὐτὴν ἐν ἐνθαρρυντικῇ ἀγαθότητι νεαροῦ πατρός.

— Εκείνη ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Εἶναι πτωχός καὶ φοβήσαται μὴ ἀντιστῶσιν;

— Εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι ἡ γιαγιά δέν θὰ θελήσῃ. Άλλας δὲν μοι μέλλει, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ ὁ παπάκης.

Σκέψις σατανικὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Εδμόνδου.

— Ἡζεύρεις, εἶπεν, ὅτι θὰ σὲ ἀποκληρώσῃ ἐὰν τὴν παρακούστης;

— Δι' αὐτὸν δὲν μοι μέλλει διάλου! ἀνέκραζεν ἡ καένις.

Τότε ἐκεῖνος ἡσπάσατο αὐτῆς θερμῶς ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν, τόσον πολὺ ηὔχαριστηθή ἐκ τῆς ἀπαντήσεως.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ἐκεῖνος, πρέπει νὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ κύριος ὅστις σὲ ἀκατέστησε τόσον ἀφιλοκερδῆ διὰ τὴν περιουσίαν τῆς γιαγιάς.

Κατὰ τὸ ὥμισυ ὑπερήφανος καὶ κατὰ τὸ ὥμισυ ἐντρεπομένη ἡ Υβελίνη ἐδιηγήθη τὸ μυστικὸν αὐτῆς. Ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν Ἐδμόνδον πᾶσαν λεπτομερείαν καὶ μυστρεστήθη πῶς βλέπουσα αὐτὸν μένοντα ψυχρὸν ἀπέναντι τῆς Ζωηρότητος αὐτῆς. Μάλιστα δὲ ἔκαμε αὐτῷ τὴν παρατήρησιν.

— Τέ νὰ σὲ πῶ Υβελίνη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἐννοῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα θεωρητικῶς σοὶ φαίνεται ὥραιον. Ἐν τούτοις ἐν τῇ σχολῇ ὅπου σπουδάζω, ἀπὸ δύω ἔτῶν ἐστιλβώσα τὰ ὑποδήματά μου, ἔρραψα τὰ κομβία μου, ἐστρωσα τὴν κλινύν μου, χωρὶς νὰ λογαρίζω καὶ τὰ ἄλλα καὶ ἡ πειρα μ' ἔκαμε νὰ κορεσθῶ ἀπὸ τὴν εὐχαριστησιν τοῦ νὰ υπηρετοῦμε μόνος μου. Βεβαίως ὁ παπάκης δὲν θὰ εἶναι τόσον σκληρός ώστε νὰ σὲ φέρῃ εἰς τοιαύτην θέσιν καὶ θὰ σοὶ δώσῃ τούλαχιστον δύω υπηρέτας. Ομίλησόν μοι λοιπόν πρὸ πάντων περὶ τῶν προσώπων καὶ οὐχὶ περὶ τῶν πραγμάτων.

Εἶπε τότε πολλὰ περὶ τῆς Βέρθας καὶ περὶ τῆς μητρός αὐτῆς, ὅταν ὅμως ὁ Ἐδμόνδος ἀπηνόθυμεν αὐτῇ ἐρωτήσεις ἀμεσωτέρας περὶ τοῦ Γεωργίου, εἰς μεγάλας εὑρέθης δισχερείας ὅπως ἀπαντήσῃ.

— Ἐν τούτοις, βεβαίως ὁ κ. δὲ Πρεζήνς θὰ σοὶ εἶπεν ὅτι σὲ ἀγαπᾷ; ἡρώτησεν ὑποδύματος τὸ πρόσωπον πατρός διὰ πληρεζουστοῦ ἴδαικον.

— Οχι! ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις Ζωηρῶς, ἐάν μοι τὸ ἔλεγχον θὰ ἔλυπει πολύ.

— Διατί;

— Διότι εἶμαι πλούσιωτέρα ἐκείνου! ἀπήντησεν ἐρυθρίωσα. Ο Ἐδμόνδος ἡγέρθη.

— Καλά, εἰσθε καὶ οἱ δύω πολλοὶ λεπτοί, δέν βλέπω δύως εἰς αὐτὰ ὅλα κανέν τοποδιάσιον, ἀφησέ με νὰ ἐνεργήσω ἔγω. Θὰ ζητήσω πληροφορίας...

— Μένε ἡσυχός ἀπὸ τώρα, διότι θὰ εἶναι καλά! εἶπεν ἡ Υβελίνη μὲ υφος εἰρωνείαν.

Μία τῶν θαλαμηπόλων ἔκρουσε τὴν θύραν τότε.

— Σᾶς ζητοῦν παντοῦ, δεσποινίς, εἶπεν, ἡ κυρία σᾶς θέλει. Κατηλθον τότε κρατούμενοι ἐκ τῶν βραχιόνων, χαίροντες καὶ σοθαροὶ καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἀντήλλασσον κλοπηδόν βλέμματα συνεννοήσεως τὰ ὄποια παρείχον αὐτοῖς υφος συνωμοτῶν, ὅπερ νήγαριστει τὸν Ζωρὸν αὐτῶν νοῦν, ἔτοιμον νὰ διασκεδάσῃ διὰ παντὸς μέσου.

(Ακολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.